

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **B. spol. s r.o.**, so sídlom v G., IČO X., proti povinnému **Z. K.**, zomrelému X., naposledy bývajúcemu v G., **o vymoženie 218,65 € s príslušenstvom a trovami exekúcie**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 11 Er 535/2003, na dovolanie súdneho exekútora JUDr. G. S., Exekútorský úrad K., zastúpeného JUDr. L. M., advokátkou vo Z., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. januára 2010 sp. zn. 9 CoE 114/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta uznesením z 30. júla 2009 č.k. 11 Er 535/2003-16 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil; oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 36,73 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vychádzal zo zistenia, že povinný zomrel X., dedičské konanie po poručiteľovi (povinnom) bolo uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 8 D 176/2007 z 5. februára 2008 (právoplatným 5. marca 2008) pre nemajetnosť zastavené. Na základe uvedeného súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej Exekučný poriadok) exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, na ich náhradu zaviazal oprávneného vo výške 53,51 €, z toho odmena exekútora a/ podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení platnom do 30. apríla 2008, ďalej tiež vyhlášky) 19,92 € a DPH 19 % – 3,78 €, b/ za jednotlivé úkony

exekučnej činnosti (§ 15 ods. 1 písm. a/ a c/ vyhlášky, získanie poverenia na vykonanie exekúcie a doručenie upovedomenia o začatí exekúcie) 3,32 € x 2 a DPH 19 % – 1,26 € a náhrada hotových výdavkov (§ 22 vyhlášky, spotrebovaný materiál, cestovné výdavky) 5,13 €. Nestotožnil sa so špecifikáciou vyčíslených trov exekúcie súdnym exekútorom (t.j. za 5 hodín, 3 x 6,64 € a 2 x 6,64 €) pokiaľ ide o stanovenie času potrebného na vykonanie exekúcie v zmysle § 14 ods. 2 vyhlášky, keď vychádzal z potreby sčítania času uvedeného pri jednotlivých úkonoch exekučnej činnosti súdnym exekútorom: 1/ prevzatie návrhu na vykonanie exekúcie 20 minút, 2/ žiadosť o udelenie poverenia a jej doručenie na súd 40 minút, 3 / upovedomenie o začatí exekúcie 40 minút, 4 / časová špecifikácia trov exekúcie 75 minút – 2 hodiny a 55 minút (3 x 6,64 € a DPH 19 % – 3,78 €).

Na odvolanie súdneho exekútora proti trovám exekúcie Krajský súd v Trnave uznesením z 28. januára 2010 sp. zn. 9 CoE 114/2009 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie potvrdil. Poukázal na vývoj rozhodovacej praxe súdov k nastolenej výkladovej problematike zavŕšenej záverom, že pri odmene súdneho exekútora stanovenej podľa časového hľadiska je potrebné zohľadniť čas reálne potrebný na vykonanie jednotlivých úkonov, a to súčtom toho času. Takýto záver (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2006) je v súlade s účelom exekučnej činnosti, kde cieľom exekúcie je to, aby ochrana oprávnenému subjektu bola poskytnutá súdnym exekútorom účelne, hospodárne a to v najkratšej lehote, pričom účelom exekučného konania je predovšetkým uspokojenie oprávneného. Pokiaľ by sa nezohľadňoval čas reálne potrebný na vykonanie jednotlivých úkonov, išlo by o navyšovanie trov exekúcie na úkor oprávneného subjektu. Povinnosťou súdu je skúmať účelnosť vynaloženého času na exekučnú činnosť. Z logického výkladu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky dospel k záveru, že pri výpočte odmeny exekútora sa zohľadňuje počet účelne vynaložených hodín na exekúciu a nie počet jednotlivých úkonov, ako je tomu pri výpočte odmeny podľa § 14 ods. 3, § 15 ods. 1 vyhlášky. Ak by zákonodarca vychádzal z toho, že hodinová sadzba 200 Sk patrí exekútorovi za každú aj začatú hodinu úkonov exekučnej činnosti, bol by použil inú formuláciu ustanovenia § 14 ods. 1 vyhlášky. Za správny považoval záver súdu prvého stupňa, ktorý v súlade s ustanovením § 203 Exekučného poriadku priznal súdnemu Exekútorovi daň z pridanej hodnoty len z prisúdenej odmeny, nakoľko presne takto upravuje právo na daň z pridanej hodnoty právny predpis špeciálne upravujúci odmenu súdneho exekútora.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol súdny exekútor dovolaním, jeho prípustnosť síce dôvodil § 237 O.s.p., ďalej však uviedol, že sa nestotožňuje so závermi súdov, ktoré mu nepriznali trovy exekúcie vo vyčíslenej výške, keď vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 16/2005 a argumentoval, že základná hodinová sadzba odmeny exekútora je 6,64€ (200 Sk) za každú hoci aj začatú hodinu exekučnej činnosti. Sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti je v rozpore s právnou úpravou. Rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s § 196 Exekučného poriadku, pretože za výkon exekučnej činnosti patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a priznal mu náhradu trov exekúcie 53,51 €.

Oprávnený nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V tomto prípade je dovolaním súdneho exekútora napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o trovách exekučného konania, preto jeho procesná prípustnosť je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Dovolanie súdneho exekútora by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre odvolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku i uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu niektorej z procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil (ani nezdôvodnil) a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že dovolateľ nesúhlasí s právnym názorom súdov, ktorý bol zaujatý pri stanovení výšky odmeny súdneho exekútora a to sčítaním času potrebného pri vykonaní uplatnených úkonov exekučnej činnosti i s jej zvýšením o daň z pridanej hodnoty, teda s výkladom a následnou aplikáciou právnej normy, ktorú použili sudy na daný prípad – § 196 Exekučného poriadku v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 vyhlášky. Vychádzajúc z toho je zrejmé, že súdny exekútor v dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by

mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. odmietol dovolanie súdneho exekútora, lebo toto smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov konania voči súdnemu exekútorovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská